

Sean ugyan már hozzászokott az erőszakhoz, de még nem élvezte annyira, mint viking őse. Styrbjörn valósággal fürdött a csata látványában, zajában és szagában: a fejszéje, Randgrīð csapása alatt szétzúzódó pajzs recsenésében, Ingelrii nevű kardja végtagokat nyiszálásában, a hullák fölött gyülekező hollók káromlásában.

Ami azt illeti, Styrbjörn titokban örült neki, hogy a dán király, Kékfogú Harald elutasította a béke feltételeit, ez ugyanis azt jelentette, hogy végre megkezdődhetett a csata. És noha Sean aligha fogadta örömmel az emléken tobzódó erőszakot, annyit neki is el kellett ismernie, hogy élvezi az őse testében megtapasztalt erőt és energiát.

Styrbjörn flottája Arosnál, Jylland partja mellett várta, hogy Harald hosszúhajói kivezzenek hozzá. A dán király tudta, hogy

az erődje nem volna képes ellenállni Styrbjörn és jomsvikingjei szárazföldi rohamának, és kétségkívül arra az álláspontra helyezkedett, hogy nagyobb flottájával majd könnyű győzelmet arat a tengeren. Lehetséges volt továbbá, hogy Harald gyanította, felesége, Gyrid – aki egyben Styrbjörn nővére – árulásra vetemedik, hacsak nem tartja távol az ütközettől. Akárhogy is, Styrbjörn mosolyogva várta az érkező hajókat.

Sean érezte a levegőben a sót, miközben kormoránok és pelikánok csaptak le körülötte a naptól csillogó vízfelszínre. Az ide vezető út többheti munkájába került az Animusban, Styrbjörn életének több évét kellett átélnie, azt a pillanatot keresve, amikor az őse végre megkaparintja Kékfogú Harald törét, az egykor szétvált Édenszigony harmadik ágát. De jelenlegi nyugvóhelyének felleléséhez még mindig ki kellett derítenie, mit csinált vele Styrbjörn a halála előtt.

A szimuláció stabil, szólalt meg Isaiah Sean fülében. Úgy tűnik, újabb csatának nézünk elébe. Készen állsz?

– Készen állok – válaszolta Sean.

Isaiah tíz napja hozta el Seant a Sasfészekből, miután annak biztonsága kompromittálódott. Sean azóta sem hallott Grace vagy David vagy Natalya felől, és nem is tudta, mi történt velük. Isaiah azt mondta, megszöktek, méghozzá Victoria segítségével, aki talán magával az Orgyilkos Testvériséggel dolgozik együtt. Így most Seanon múlt, hogy megtalálja az Éden Darabját, mielőtt rossz kezekbe kerül.

A kitérődöt továbbra is lenyűgözőnek találom, mondta Isaiah.

– Köszönöm, uram.

A világ hálával tartozik neked.

Sean elmosolyodott Styrbjörn elméjének áramlatában.

– Örülök, hogy segíthetek.

Vágjunk bele.

Sean újra a szimulációra összpontosította a figyelmét, és a hajónak a lába alatt meg-meghajló deszkáira meg a közelgő ellenség Styrbjörn felé röppenő kiáltásaira koncentrált. Saját embereihez, a rettegett jomsvikingekhez fordult. A flottája szívében összekötözött két tucat hajót egy úszó erődde, amelyből az emberei lán-dzsákat és nyilakat lőhettek ki. A többi hajója közelharcba bocsát-kozik majd: ütközés, horgonyzás, lerohanás. Styrbjörn úgy tervezte, hogy megkeresi Harald hajóját, és párbajra hívja a dán királyt, hogy gyorsan véget vessen a csatának. Az egyáltalán nem segítő az ügyét, ha az emberei lemészárolnák a harcosokat, akiket a pa-rancsnoksága alá akart vonni.

– Legalább kétszáz hajót látok – szólalt meg mellette a harc-edzett, ősz Palnatoke. Az évek során, amióta Styrbjörn legyőzte a főnököt, és átvette tőle a jomsvikingek vezetését, a két férfi közt egyfajta kellelten, kölcsönös tisztelet alakult ki. – Nem, több mint kétszázat. Biztos vagy a dolgokban?

– Igen. De ha ez megnyugtat, tegnap éjjel jó pár emberem áldozatot mutatott be Thornak, és az egyikük látomást látott, amelyben az árbochoz kutyaként hozzákötözött Kékfogú Harald-dal térek haza. – Styrbjörn levette a szőrméjét, és előhúzta övéből a fejszéjét, Randgrídot. – Harald flottája az enyém lesz.

Palnatoke felmordult.

– Kíváncsi vagyok, Kékfogú is bemutatott-e áldozatot a Fehér Krisztusának.

Styrbjörn a közelgő hajók felé intett.

– És ha igen, az aggaszt téged?

– Nem. A Krisztus nem a háború istene.

Styrbjörn felhorkant.

– Akkor meg mi haszna van?

– Te melyik istennek mutatsz be áldozatokat?

Styrbjörn lepillantott a fejszérére.

– Nekem nincs szükségem semmilyen istenre.

Kékfogú Harald dobjai egyre hangosabban dübörögték a hullámokon áttörő hosszúhajók ritmusát, Sean pedig hagyta, hogy elöntse Styrbjörn dühének áradata. Felemelte a fejszéjét, torkából csatakiáltás harsant az őse hangján, a jomsvikingek pedig visszhangozták a harc iránti rémületes mohóságát. Kiadta a parancsot, mire a flottája megiramodott, hajójuk sárkányorra hasítani kezdte a vizet, Styrbjörn száját pedig sós tengeri permet öntözte.

A saját és a Harald hajói közti távolság gyorsan elfogyott, az ellenség hamar lőtávolságba került. Styrbjörn gondosan kivárta a megfelelő pillanatot, aztán kiadta a parancsot. Az elől lévő hajók hullámokat hasítva siklottak oldalra, és folyosót nyitottak a flotta közepén úszó erődnek, amelynek íjászai és lándzsásai azonnal akcióba léptek. Meglepetésszerű ösztűz zúdult Harald flottájára, az így elszabaduló káoszban pedig odalett az evezősök ritmusa és a hajók irányának határozottsága. Néhány hajó egymásnak úszott, és emberek zuhantak a vízbe.

Styrbjörn kordában tartotta elégedettségét, és kiadta a második parancsát. Elülső hajói gyorsan visszaálltak a flotta élére, és teljes sebességgel rontottak a szétzilált ellenség közé. Harald hajói, amelyek még mindig a lándzsa- és nyílzápor következményeit nyögték, az oldalukba kapták a pajzszúzó rohamot, néhányuk fel is borult. A tenger pillanatok alatt megtelt a harc viharának brutális zajával, a fuldokló emberek kiáltásaival és a hasadó fa zajával.

A káosz közepette Styrbjörn Harald zászlaját kereste, és amikor meglelte, újabb parancsot adott az előőrseknek. Mindkét oldalán két-két hajó kísérte őt, ékként törve meg az ellenséges vonalat, és lehetővé téve az evezőseinek, hogy mélyen Harald sorain belül-

re vigyék őt. Styrbjörn tudta, hogy ki kell használnia a zúrzavar utolsó pillanatait, és gyorsan el kell érnie a királyt, mielőtt a dánok összeszedik magukat, és rájönnek, hogy egy svéd hajó beférközött a flottájuk szívébe.

A jomsvikingek vérre szomjazva, csendben eveztek Styrbjörn mögött, kántálás és dobolás nélkül. Styrbjörn egyik kezében a fejszóját szorongatta, a másikkal a hajó sárkányorrának támaszkodott. Közelebb siklottak Harald hajójához, ám mielőtt elérhették volna, a dánok riadót fújtak. Nyilak és lándzsák kezdtek záporozni Styrbjörn hajójára, vasfogaik fába és húsbá mélyedtek, és bár néhány evezőst találat ért, egyikük sem üvöltött fel, a többiek pedig folytatták a munkát. Styrbjörn hátralépett a hajóorrtól, és felkészült.

Már látta Haraldot.

És Harald is látta őt.

De egy dán hajó közékük siklott, hogy megvédje a királyt, és elzárja a hozzá vezető utat.

Styrbjörn hajója már nem tudott megállni, egyenesen belegázolt az új ellenségbe, Styrbjörn pedig fa- és vízrobbanás közepette zuhant a tengerbe. Sean tüdejét sós víz égette. Fuldoklott és köhögött, magába zárta a víztömeg feketesége és hidege.

A szimuláció elhomályosodott.

Nyugalom, szólalt meg Isaiah. Semmi baj. Tudjuk, hogy az ősidő nem fulladt meg.

Igaz. Sean újra belemerült az emlékébe, hagyta, hogy a hullámok összecsapjanak fölötte, majd Styrbjörnnel együtt tört a felszínre. A páncélzata és a fegyverzete súlya lehúzta, de végül sikerült felküzdenie magát, és Randgrídot kampóként használva megkapaszkodott egy elhaladó hajó peremében, majd teljesen elázva felmászott a fedélzetre.

Harald hajója továbbra is a közelben volt, de Styrbjörnnek immár két másik dán hajó fedélzetén át kellett odajutnia. A pajzsát elhagyta a vízben, a fejszéje azonban megvolt, és mire az első két dán rárontott, előhúzta a törét is.

Lebukott és hártott, kibillentve két támadóját az egyensúlyából, majd hátba döfte egyiküket, ahogy eltántorgott mellette. Egy másik csatában, egy másik napon ott maradt volna, hogy végezen velük, de most nem vesztegethette rájuk az idejét. Végigrohant a fedélzetén, vállal törve utat magának, hártva és kikerülve a támadásokat, időnként megízleltetve ellenségei vérért Randgríðdal.

Amikor elérte a tatot, késével levágta a kormánynál álló férfit, és átugrott többméternyi óceánt a következő hajó fedélzetére menet. A dánok már várták, és tömegével állták el az útját. Mögöttük Harald hajója máris kezdett visszavonulni. Styrbjörn visszacsúsztatta fegyvereit a hüvelyükbe, aztán leemelt a helyéről egy nagy evezőlapátot, a mellkasához szorította, és egy bika szarvaként használva rohant rá vele az ellenségeire.

Nekirontott a soruknak, megvetette a lábát, és hátrataszította őket. Néhányan kizuhantak a hajóból, mások pedig elestek, hogy aztán Styrbjörn meg a saját bajtársaik tapossák el őket. Azok, akiknek sikerült talpon maradniuk, megpróbálták elérni őt a fegyverükkel, de Styrbjörn folyamatos hátrálásra kényszerítette őket, és egyik támadásuk sem ért célt. Styrbjörn háta, karja és lába megfeszült az erőlködéstől, izmai hője gőzzé párologtatta a ruhájába ivódott tengervizet, és végül egészen a hajóorrig taszította az ellenséges vonalat.

Az emlék hatalmának rabjaként Sean olyannyira képtelennek érezte Styrbjörn tetteit, hogy ha csak olvasott volna róluk valahol, biztosan túlzásként legyint rájuk. Ám az őse testében megtapasztalt erő nagyon is igazi volt.

Styrbjörn már az orrban állt, amikor rájött, hogy Harald hajója túlságosan messzire került, semhogy átugorhatna rá. De nem hagyhatta megszőkni a királyt. Ez a csata csakis úgy végződhet, hogy a saját kezével győzi le Haraldot.

Styrbjörn félredobta a lapátot, és még mielőtt valamelyik lerohant dán összeszedhette volna magát, beleugrott a tengerbe. Hideg harapott belé, hullámok dobálták, mélység hívogatta, de ő csak úszott Harald hajója felé, és hamarosan nyilak meg lándzsák csapódtak körülötte a vízbe. Mielőtt elérhette volna a célpontját, hátulról egy nyil vessző fúródott mélyen a combjába.

Sean és Styrbjörn mindketten felüvöltöttek fájdalomukban, de a viking csak úszott tovább. Pillanatokkal később ismét előhúzta Randgrídot, hogy felkapaszkodjon vele a hajóra.

Durván csattant a fedélzeten, de még kimerülten, átázottan és vérezve is a döbrent dánok fölé magasodott. Hitetlenkedve kapkodtak levegő után, ahogy Styrbjörn kirántotta a nyilvesszőt a lábából, és behajította a tengerbe, de aztán a kezdeti sokk elmúltával ketten is nekitámadtak. Styrbjörn mindkettejüket levágta, mielőtt nekirontott Haraldnak.

– Nem vagy se férfi, se király! – ordította.

Szavainak szándékát nem lehetett félreérteni. A Styrbjörnnél két kézzel alacsonyabb Harald összerendezte és habozott, és Styrbjörn abban a pillanatban, már a harc kezdete előtt tudta, hogy győzött. De Haraldnak is tudnia kellett. És a dánoknak is tudniuk kellett.

Styrbjörn nem várta meg, hogy ellensége összeszedje magát, azonnal támadott. Randgríð első csapása megrepezttette Harald pajzsát, a második pedig széjjelzúzta. Harald szánalmas védekezézőpozícióba emelte a kardját, de karjából kifutott az erő, szemébe pedig félelem költözött.

Styrbjörn röhögése az egész hajót betöltötte.

– Megadod magad?
– Megadom magam! – Harald kardja nagyot csattant a fedélzeten. – Megadom magam neked, Bjorn, Olof fia.

Styrbjörn bólintott.

– Akkor add le a jelzést, hogy ne kelljen több dánodnak meghalnia.

Harald egy pillanatig csak bámulta, aztán biccentett az egyik emberének, aki a szájához emelt egy nagy kürtöt, és már lehetett is hallani a visszavonulási parancsot, ahogy végigharsog a vízen, és eléri a flotta legszélső hajóit is. Pár perccel később megszűnt a csatazaj, a dán és a jomsviking hajók békésen ringatóztak a hullámokon.

– Nem kellett volna így történnie – szólalt meg Harald.

Styrbjörn rosszallóan felsóhajtott.

– Jobb szeretnéd, ha lerohannám a falvaidat?

– Megegyezhettünk volna.

– Próbáltam megegyezni veled. A nővérem, a te feleséged megpróbált rávenni, hogy...

– Túl sokat kértél, Styrbjörn.

– De most megkaptam mindent.

– A koronámat akarod? Erről van szó?

– A koronád már a nővéremé. A flottádért jöttem.

– Hogy megtámadd a nagybátyádat? Svealandbe vinnéd az embereimet?

– Igen. És te is jössz velük.

Seant a combfájás ellenére is előntötte őse győzelmi mámora, közben azonban észrevette a Kékfogú Harald övébe tűzött tört is. Haraldnak nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, mi az, és hogyan használja. A szimulációt kizárólag e tőr miatt csinálták végig, ugyanis tudták, hogy valamikor majd Styrbjörn tulajdonába kerül.

Sean szeretne volna most rögtön magához ragadni az Éden Darabját, de ezzel csak annyit ért volna el, hogy deszinkronizálódik az emlékből, és durván kivetődik az Animusból. Amennyire csak a türelméből tellett, várnia kellett, hogy az emlék bejárja a maga útját. Semmit sem tehetett, hogy megváltoztassa a múltat.

A múlt azonban megváltoztathatta a jelent. És a jövőt.

Owen nekitámaszkodott a lenti átriumra néző, második emeleti üvegkorlátnak. A Sasfészket körülölelő hegyi erdőből sápadt zöld fény szivárgott be a létesítmény üvegfalain keresztül. Griffin mellette állt, és együtt követtek a tekintetükkel három sötét öltönyös templomost, két férfit és egy nőt, ahogy a zárt térben visszhangzó lépésekkel végigmasíroznak az átrium padlóján a lift felé.

– Kik ezek? – kérdezte Owen az orgyilkostól.

– Nem tudom – válaszolta Griffin. – De feltételezem, hogy legalább egyikük a Belső Szentély tagja.

– Belső Szentély?

– A templomosok kormányzó szerve. – Griffin tartása megfeszült, és Owen tudta, ez mit jelent. Így festett a férfi, mielőtt lecsapott, mielőtt felfedte rejtett pengéjét.

– Nem tetszik ez magának, ugye? – biccentett Owen a liftek felé, amikor az egyikben felcsendült egy szignál, jelezve, hogy befogadja a templomosokat. – Hogy csak nézi, ahogy jönnek-mennek.

– A templomosok sok barátomat ölték meg. Olyan embereket, akikre fivéremként és nővéremként tekintettem. Szóval ja, nem tetszik. – Griffin egyik kezét hol ökölbe szorította, hol ellazította. – De nem számít. Csak az számít, hogy megállítsuk Isaiiht, ez pedig azt jelenti, hogy hagyjuk, hadd jöjjenek-menjenek kedvükre.

– Nem tart attól, hogy Victoria esetleg elárulja?

– De igen. De úgy döntöttem, megbízom benne.

– Kíváncsi vagyok, mit tennének a templomosok, ha tudnák, hogy itt van.

– Úgy érted, mit *próbálnának* tenni.

Owen vállat vont.

– Persze.

– Victoria tudja, mit csinál, és én vele kötöttem egyezséget, nem pedig a Renddel.

Mongóliában Victoria felismerte, hogy csatlakoznia kell Griffinhez a közös ellenség legyőzése érdekében. Most, hogy Isaiiah kettőt birtokolt a három törből, az Édenszigony villáiból, már is túl nagy hatalommal bírt, semhogy akár az orgyilkosok, akár a templomosok egyedül útját állhassák. Ha pedig megszerzi a harmadikat, legyőzhetetlenné válik, olyan hódítóvá és istenkirályvá, amilyenhez foghatót Nagy Sándor óta nem látott a világ. Így aztán az emberiségnek nem maradt ideje ősi rivalizálásokra és politikára. Victoria és Griffin eltitkolták szövetségüket a feletteseik előtt, mert nem kockáztathatták meg, hogy beleszóljanak a tervükbe.

– Victoria egyszer már elárulta a Rendet – jegyezte meg Griffin. – Akkor megbocsátottak neki. Nem hiszem, hogy egy második

alkalommal is megbocsátást nyerhetne. Persze ha nem állítjuk meg Isaiat, akkor mindez mit sem fog számítani.

– És mi lesz, miután megállítjuk?

– Victoria érdekében remélem, hogy a templomosok belátják majd a tettei szükségességét.

– Na és maga? Magával mit fog tenni a Testvériség?

– Velem? – Griffin felpillantott az átrium mennyezetére, a kék éggel és két egymást keresztező kondenzcsikkal kitöltött üvegkupolára. – Nekem nincs visszaút.

Owen hátrahőkölt.

– Soha?

Griffin megrázta a fejét.

– Miért?

Owen elfintorodott, miután Griffin nem válaszolt. Azóta, hogy elhagyták Mongóliát, most először maradt kettesben az orgyilkossal, és még mindig komoly kérdések örvénylettek benne a Testvériséggel kapcsolatban.

– Amikor legutóbb az Animusban voltam – mondta Owen –, az őszám megölte Mönge kánt. Azt követően a mongol hadsereg visszavonult, és sosem nyerte vissza egykori erejét. Az őszám szó szerint megváltoztatta a világtörténelem menetét, méghozzá teljesen egyedül, a Testvériség mégis simán hátat fordított neki a térd sérülése miatt. Még az apja rejtett pengéjét is elvették tőle. – Owen kicsit még mindig beleremegett az emlékekkel együtt járó fájdalomba és zavarodottságba. Feldühítette az a rideg és kegyetlen számítás, amivel őset hátrahagyták. – A mentora azt mondta, nincs hasznukra többé.

– És *tényleg* nem volt hasznukra. A térdét sehogy sem lehetett helyrehozni.

– És? Ez nem tisztességes. Hiszen hős volt.

– Senki sem állította az ellenkezőjét.
– De azt mondja, a Testvériség magával is ugyanígy bána, amiért együttműködik Victoriával?

– Amikor egy templomos kém legutóbb beszivárgott a Testvériségbe, majdnem kiirtottak minket. Szóval igen, azt mondom, hogy egy templomossal való együttműködés az orgyilkosi pályafutásom végét jelenti. De nem bántam meg a döntésemet, és senki mást nem hibáztatok érte.

Owennek ezt nehezebbre esett elhinnie.

– Azt akarja mondani, hogy simán beletörődik, ha kirúgják? Griffin tartása elvesztette feszességét, válla ellazult.

– Igen.

– De ez nem helyes. Nem tisztességes, hogy...

– Vagy talán csak gyerek vagy még, és nem éred fel ésszel. – Griffin hangja keményen csattant. – Az emberiség és a krédó szolgálatában el kell engedned mindazt, amit igaznak gondolsz. El kell engedned a tisztességességgel kapcsolatos koncepcióidat. A jóval és rosszal kapcsolatos koncepcióidat. Egy nap talán olyasmit kell majd megtenned, amit most elképzelni sem tudnál magadról. El kell fogadnod, hogy mindaz, ami az adott pillanatban a legjobban szolgálja a világ érdekeit, nem feltétlenül illik bele a te kényelmes elképzeléseidbe.

Owen elfordította róla a tekintetét, és az átrium padlóját firkészte.

– Nem tudom, részese akarok-e lenne valami ilyesminek.

– Senki sem kényszerít rá.

Owen hátat fordított a nyílt átriumnak, és a korlátnak támaszkodott. Bármit mondjon is Griffin, a jó és a rossz fontos fogalmak. A tisztességesség fontos fogalom. Annak kell lennie, máskülönben mit sem számít, hogy Owen apja valóban kirabolta-e azt a bankot,

és valóban lelőtte-e azt a biztonsági őrt, vagy sem. Mit sem számít, hogy börtönben halt meg egy olyan bűnért, amelyet el sem követett. Owen ebbe nem törődhetett bele, mert ezek a dolgok mindennél többet jelentettek neki.

– Isaiah mutatott nekem egy emléket az Animusban – mondta.

– Az apám emlékét.

Griffin bólintott.

– Monroe említette.

– Említette az orgyilkost is? Hogy a Testvériség kényszerítette apámat a bank kirablására, aztán rákente a gyilkosságot?

– Említette, hogy Isaiah ezt mutatta neked.

– Tagadja, hogy így történt?

Griffin körbemutatott a Sasfészken.

– Nézd meg, hol vagy. Gondolj bele, mit tett Isaiah. Ezek után tényleg tagadnom kell?

– Igen. Ha nem igaz, tagadja.

– És ha nem teszem? Ha nem vagyok rá hajlandó, mert sértésnek veszem, hogy csak úgy feltétel nélkül hiszel Isaiahnak? Akkor mi lesz?

Owen a homlokát ráncolva kapta el a tekintetét, aztán addig álltak ott, amíg a három öltönyös templomos visszajött a lifttel, átvágott az átrium padlóján, és kísértelt a Sasfészekből.

– Amikor először találkoztunk – szólalt meg Owen –, azt mondta, az apám nem volt orgyilkos. De azért hozzátette, hogy valamiképpen belekeveredhetett a dologba. És ezt sosem magyarázta meg. Úgyhogy nem, nem hiszek csak úgy feltétel nélkül Isaiahnak, de nem hiszek feltétel nélkül magának sem.

Griffin felsóhajtott.

– Nézd, a bank, amelyet apád kirabolta... bocsánat, amelynek kirablásával megvádolták... a Malta egyik bankja. Az pedig az

Abstergo pénzügyi divíziója. Mindössze erre céloztam. – Elhallgattott. – Jobb lesz, ha visszamegyünk Victoriához.

Így aztán odasétáltak a lifthez, és felmentek a legfelső emeletre, ahhoz az irodához, amely a Renddel való szakítása előtt Isaiahé volt. A padsorok és az elől álló nagy, asztalszerű oltár együttese egy kápolnára emlékeztette Owent. Eljöttek a többiek is, és Owen helyet foglalt a legjobb barátja, Javier mellett. A közelben ülő Natalya kimerültnek tűnt, szeme alatt karikák sötélettek, tekintete mintha kiüresedett volna. Még mindig magát hibáztatta a Yanmei nevű orgyilkos haláláért, noha mindenki más tudta, hogy nem tehetett a történeletről. Ráadásul az utolsó szimulációja is megviselte. Az ő őse lötte ki azt a nyilat, amely tönkretette Owen térdét. Mármin az őse térdét. Néha nehezen ment az emlékek és a valóság szétválasztása.

Grace és David kicsit messzebb, Monroe mellett ültek, Victoria pedig az asztal előtt, a tabletjét a mellkasához szorítva állt.

– Kétlem, hogy a következő egy hétben részünk lesz hasonló látogatásban – mondta. – Talán két hetünk is van. Azt hiszem, biztonságban folytathatjuk tovább a munkánkat.

– Mit mondtak? – kérdezte Monroe előrehajolva, kezét összefűzve.

– Taktikai erőfeszítéseik nagyját Isaiah megtalálására fordítják, és van is néhány nyomuk. Addig is azt akarják, hogy folytassam az Animusban a Szigony harmadik villája utáni kutatást. Magukkal.

– Küldenek további ügynököket? – kérdezte Griffin.

– Azon vannak, hogy kordában tartsák a szituációt. Minél kevesebb templomos tud róla, hogy az egyik társuk elárulta őket, annál jobb. Addig is a Sasfészek a miénk.

– És mi van a szüleinkkel? – érdeklődött Grace.

– Továbbra sem tudnak semmiről, ami történt. Ha szokás szerint meg akarják látogatni magukat, szívesen fogadjuk őket. – Victoria

lehunyta a szemét, és ujjaival megmasszírozta a halántékát. – És ezzel eljutottunk valamihez, amit érzésem szerint ki kell mondanom.

– Mi lenne az? – kérdezte David.

– Nem fogom arra kényszeríteni magukat, hogy itt maradjanak. Mindazok után, ami itt és Mongóliában történt, nem tartatom tiszta lelkiismerettel itt magukat az akaratuk ellenére. Ha távozni akarnak, felhívom a szüleiket, hogy jöjjenek el magukért, és a szavamat adom, hogy az Abstergo és a templomosok nem zaklatják magukat többé.

Az ezt követő csendből Owen arra következtetett, hogy néhányan ténylegesen fontolóra veszik az ajánlatát. És miért is ne tennék? Ha maradnak, veszélyben lesz az életük. Csakhogy az egész világ veszélyben van, hiszen Isaiiah már megkaparintotta egy tömegpusztító fegyver kétharmadát. Owen elmehet a Sasfészekből, és a templomosoktól talán valóban biztonságban lenne, de az még nem jelenti azt, hogy ténylegesen biztonságban lenne. Nem jelenti azt, hogy az anyja és a nagyszülei biztonságban lennének. Csak úgy védheti meg őket, ha megállítja Isaiiaht, ehhez pedig együtt kellett működnie Victoriával.

– Én maradok – mondta.

– Én is – válaszolta Javier.

Grace és David egymásra néztek, és a maguk néma fivér-nővér módján kommunikáltak egymással. Mongólia óta valami megváltozott testvéri rivalizálásukban, és Owennek feltűnt, hogy mintha nagyobb lenne köztük az összhang.

– Mi is maradunk – mondta végül Grace.

Victoria bólintott.

– Akkor már csak magának kell döntenie, Natalya.

Natalya egy hosszú pillanatig még a padlót bámulta, aztán felpillantott.

- Hol van Sean?
- A biztonsági felvételeken látható, hogy elment Isaiahval – válaszolta Victoria. – Feltételezem, hogy összedolgozik vele a harmadik Éden Darabja felkutatásában.
- Saját akaratóból? – kérdezte Javier.
- Nem tudom, ez a kifejezés használható-e még – szólalt meg Monroe –, most, hogy a Szigony két villája Isaiah kezében van.
- Maradok – jelentette ki Natalya, mire mindenki ránézett. – Seanért maradok. Meg kell mentenünk őt Isaiah-tól.
- Értem – mondta Victoria.
- Mi van, ha nem akarja, hogy megmentésék? – vetette fel David. – Egyszer már döntött úgy, hogy nem jön velünk.
- Meg kell adnunk neki a lehetőséget – válaszolta Natalya.
- Egyetérték. – Victoria közelebb lépett hozzájuk. – És ha segíteni akarunk Seannak, és meg akarjuk állítani Isaiah-t, nem vesztegethjük az időnket.
- Mi a terv? – kérdezte Griffin.

Victoria elhúzott és megpöccintett valamit a táblagépén, mire egy holografikus kivetítés jelent meg az asztala fölött. Mindnyájuk DNS-szekvenciájának dupla hélixét ábrázolta, az egymással összhangban lévő területek, vagyis a genetikai emlékek találkozásainak és átfedéseinek megjelölésével. Ennek az egésznek a kezdetén szinte hihetetlen véletlennek tűnt, hogy Owen és a többiek őseinek útjai oly sok történelmi esemény során keresztezték egymást, de Monroe kutatása fényt derített rá, hogy szó sincs semmiféle véletlenről.

Valami a Szigony történetéhez kötötte az őseiket, és ugyanez a befolyás vagy erő hozta össze hatukat a jelenben is. Monroe megtudta, hogy mindnyájuk DNS-e tartalmaz egy darabkát a kollektív tudatalattiból, az emberiség legmélyebb és legrégebb emlékeiből

és mítoszaiból. Ő ezt a jelenséget felemelkedési eseménynek hívta, azt azonban még mindig nem tudta, mi okozta, és mit is jelent valójában.

– Úgy véljük, Sean és Isaiah nyomon van a Szigony harmadik villájához – jelentette ki Victoria. Megpöccintette a tabletje kijelzőjét, mire a kivetítés a föld térképére váltott, rajta egy Svédországot is magában foglaló körrel. – Sean legutóbbi szimulációja a Styrbjörn, az Erős nevű viking harcos emlékeibe vitték őt, aki a nagybátyja ellen küzdött a svéd trón megszerzéséért a késő tizedik században. Az elemzésem alapján többeteknek is voltak ősei, akik szintén részt vettek a 985-ben vívott végső csatájukban.

– Többünknek? – ismételte Owen.

– Igen. Javiernek, Grace-nek és Davidnek.

– Micsoda? – értetlenkedett Grace. – Vikingek? Most komolyan?

– Hát ez elég meglepő – jegyezte meg Javier szintelen hangon.

– Talán. – Victoria visszaváltott a DNS-ük képére. – De nem kellene különösebben annak lennie. A vikingek a középkor legtöbbet utazó népei közé tartoztak. A Közel-Keletről Kanadáig mindenhol ott hagyták a nyomukat.

– És mi? – biccentett Owen Natalya felé. – Nekünk nem voltak jelen őseink?

– Nem.

Natalya felsóhajtott, Owen pedig rájött, hogy valószínűleg örül a szünetnek. Ő azonban nem örült neki. Nem tetszett neki a gondolat, hogy az Animuson kívül várokozzon. Vissza akart menni a többiekkel együtt.

– Ti ketten attól még segíthettek nekem – szólalt meg Monroe.

– Rengeteg a munkám.

– Oké – válaszolta Natalya.

Owen biccentett. Ez is valami. És ha nem is mehet be az Animusba, hogy megállítsa Isaiiht, legalább lehetőséget kaphat rá, hogy kiderítse az igazságot az apjáról.

– A viking szimuláció majdnem készen áll – mondta Victoria.

– David, Grace, maguk a szokásos Animus-szobájukban lesznek. Javier használhatja az egyik tartalékot. Javaslom, vonuljanak le, és egyenek valamit, mielőtt elkezdjük.

– Nem igazán vagyok éhes – vonta meg a vállát Javier.

– Akkor pihenni menjen le. A szimuláció kimerítő lesz.

Nyilvánvaló okkal küldte el őket: egyedül akart beszélni Monroe-val és Griffinnel, és Owennek ez nem tetszett. Azt jelentette, hogy még mindig titkolóznak előttük, ő pedig már belefáradt a titkokba. De ez nem tűnt valami alkalmas időpontnak a téma felvetésére, úgyhogy inkább a többiekkel együtt kilépett az irodából, és a lift felé indult.

– Különös ilyen üresnek látni a helyet – jegyezte meg Grace.

– Nem tudom, miféle ennivalót találhatunk – tette hozzá David. – Nem maradt senki, aki főzne.

– Valami nassolnivaló mindig akad – mondta Grace.

Owen hívta a liftet, és a következő pillanatban már nyíltak is az ajtók. Natalyát elnézve azt kívánta, bárcsak valahogy jobb kedvre deríthetné. A lány leszegett fejjel állt a liftben, majd Grace és David mögött lemaradva botorkált, ahogy Javiert a Sasfészek Animus-szárnya felé vezették.

Owen úgy döntött, bevárja.

– Jól vagy?

– Igen.

– Biztos? Nem úgy festesz, mint...

A lány megállt, és feléje fordult.

– Te jól vagy? – kérdezte, és Owen némi haragot hallott kicsendülni a hangjából. – Jól vagy? Mondd csak, ezzel az egész örülettel körülöttünk, te mégis hogyan válaszolnál meg egy efféle kérdést?

– Én... hát... nem tudom.

– Nem vagyok jól, Owen. De ha azt mondom, nem vagyok jól, te beszélni akarsz majd róla, én pedig nem akarok beszélni róla.

– Nem kell beszélnünk róla.

– Helyes.

– Azt hiszem, csak azt akartam, hogy tudd, aggódom érted.

– Akkor mondd ezt.

– Oké. Aggódom érted.

– Ezt értékelem – válaszolta Natalya. – Én is aggódom érted. Aggódom Seanért. Aggódom mindnyájunkért.

– Miattam nem kell aggódnod.

– Nem? Belelőttem egy nyílveszőt a térdedbe.

– Semmi ilyesmit nem tettél. Az az egyik ősöm volt. Meg a te ősöd.

– És? Akkor is átéltem. Mintha csak velem történt volna. De nem változtathattam meg. Nem volt döntési lehetőségem, és ettől szinte csak még rosszabb. Te és Sean meg a többiek azt hiszitek, az Animus szabadságot ad nektek, de számomra inkább egy börtön. A múlt egy börtön, ahol nincsenek döntési lehetőségeid, és én nem akarok egy ilyen börtönben élni.

Meggyorsította a lépteit, Owen pedig követte. Egy meleg üveg-folyosóba léptek be, amely átvágott az erdőn, hogy végül becsatlakozzon egy másik épületbe, és mielőtt Owen előállhatott volna valami válasszal, már be is értek a társalgóba. A többiek már találtak némi ételt, főleg zacskós chipset és müzliszeletet, de akadt még a hűtőben joghurt, tej és gyümölcsle is. Miután mind kiszolgálták magukat, leültek enni ugyanahhoz az asztalhoz.

- Ti megbíztok Victoriában? – kérdezte Javier.
- Grace lehúzta rózsaszín eperjoghurtjának fedelét.
- Te megbíazol Griffinben?
- Nem hiszem, hogy bármelyikükben igazán megbízhatunk.
- Owen felbontott egy müzliszeletet, és beleharapott. Javier egy darabig az orgyilkosokkal dolgozott, Grace pedig a templomosokkal. A szövetségek máris kezdtek kialakulni, Owen azonban nem volt hajlandó állást foglalni. – Mindketten titkolóznak előttünk.

David levette a szemüvegét, és megtörölgette a lencséit a pólójával.

– Victoria átadhatott volna minket a templomosoknak, de nem tette. Griffin orgyilkosként viselkedhetett volna, és megölhetett volna minket, de nem tette. Csak mert titkolóznak előttünk, még nem jelenti azt, hogy nem bízhatunk bennük.

– Ez igaz – értett egyet Grace.

– Szerintem akkor is vigyáznunk kell Victoriával – erősködött Javier. – Lehetőleg ne mondjunk el neki semmi...

– Pontosan így tettem – szakította félbe Natalya. Ő semmilyen ennivalót nem hozott magával az asztalhoz, csak ült ott, és egyenként végignézett rajtuk. – Nem mondtam el neki, amit tudtam. Yanmei pedig meghalt emiatt.

– Az nem a te hibád volt. – David feltette a szemüvegét, és egyenesen Natalyára nézett. – Emlékszel, mit mondott Griffin? Ez háború, Isaiah pedig az ellenségünk.

– Ami azt illeti, nem olyan könnyű nekem Isaiahra kenni a saját hibáimat.

Javier karba fonta a kezét, és hátradőlt a székében.

– Én csak annyit mondok, hogy óvatosnak kell lennünk Victoriával.

– Én pedig egyetértek – válaszolta Natalya. – Még mindig aggaszt annak gondolata, hogy mi történik, ha megtaláljuk a harmadik villát. Még ha Isaiat meg is állítjuk, mi lesz azután? A templomosok és az orgyilkosok egyszerűen folytatják a Szigonyért vívott harcot, márpedig szerintem egyiküknek sem lenne szabad megszereznie.

– Hová akarsz kilyukadni? – kérdezte Grace.

– Nem tudom. Nem tudom, mit kellene tennünk. Egyelőre meg kell mentenünk Seant. Vagy legalábbis esélyt kell adnunk neki. Remélem, utána kitalálunk valamit.

Pár perccel később Victoria lépett be a társalgóba Monroe és Griffin társaságában.

– A szimuláció készen áll – mondta. – Ideje nekilátnunk.